

Mnogo držim do nege starih ljudi u krugu porodice. Kao de-
te razvedenih roditelja, kao skoro sva deca razvedenih roditelja,
želim da moji roditelji ponovo budu zajedno. Kada im bude bila
potrebna nega, biće dovoljno da njihove nove partnere strpam u
starački dom, a onda da negujem svoje razvedene roditelje kod
kuće, gde ću ih smestiti u jedan jedini bračni krevet sve dok ne
umru. To je za mene slika najveće sreće. Kad bilo, samo moram
strpljivo čekati, sve će biti u mojim rukama.

Otkad pamtim, imam hemoroide. Mnogo godina sam mislila da to ne smem nikome da kažem. Jer hemoroidi muče samo dekice. Uvek sam ih smatrala veoma nežensvenim. Koliko sam samo puta zbog njih bila kod proktologa! On mi je, međutim, savetovao da ih ostavim sve dok mi ne pričinjavaju bol. A to kod mene nije slučaj. Samo svrbe. Protiv toga mi je moj proktolog, doktor Fidel, dao cinkovu mast.

Za spoljašnji svrab, iz tube se istisne mast veličine lešnika na prst sa najmanjim noktom i utrlja u rozetu. Tuba ima i špicasti nastavak sa mnogo rupica koji mogu da uvučem u analni otvor i uspricam mast da bih ublažila i unutrašnji svrab.

Dok nisam imala ovakvu kremu, u snu sam prstom češala čmar spolja i iznutra tako snažno da bih sledećeg jutra na gaćama imala tamnosmeđu fleku veličine naprska – toliko je snažan bio svrab i toliko duboko unutra moj prst. Kažem ja – vrlo nežensveno.

Moji hemoroidi izgledaju vrlo jedinstveno. Tokom godina sve su se više posuvračivali ka spolja. Nekada su činili prsten oko čmara, dok su sada to kožne kesice nalik oblaku, koje izgledaju kao pipci morske sase. Dr Fidel to zove karfiol.

On kaže da bi, ukoliko bih želela da se ukloni, to bila čisto estetska operacija. On bi to učinio samo ukoliko se moj karfiol ne sviđa mom ljubavniku, ili ako imam seksualne kočnice zbog njega. To, naravno, nikada ne bih priznala.

Ako me neko voli, ili čak ako se samo pali na mene, onda jedan pišljivi karfiol ne bi trebalo da igra neku ulogu. Osim toga,

već mnogo godina – od svoje petnaeste pa do danas, u osamnaestoj – uprkos bujajućem karfiolu, imam vrlo uspešan analni seks. Veoma uspešan, za mene znači: svršiti, iako je kurac samo u mom dupetu i ništa se drugo ne dira. Da, na to sam ponosna.

Tako, inače, najbolje proverim da li neko misli ozbiljno sa mnom. Već pri jednom od prvih odnosa tražim svoju omiljenu pozu: ja na sve četiri, licem na dole, on od pozadi s jezikom u ribici i nosom u dupetu – tu mora strpljivo da se probija jer je rupa prekrivena povrćem. Poza se zove „zapušiti-rupe-licem“. Niko se još nije žalio.

Kada neko ima nešto ovakvo na organu vrlo važnom za seks (da li je dupe uopšte organ?), mora da se uvežbava u opuštanju mišića. A to, opet, pomaže u predavanju i opuštanju za analni seks, na primer.

Kako je kod mene dupe, očigledno, deo seksa, podložno je onoj modernoj nužnosti brijanja, kao moja ribica, noge, predeo iznad gornje usne, ispod pazuha, oba nožna palca i gornji deo stopala. Deo iznad gornje usne se naravno ne brije, nego se dlake čupaju – opšte je poznato da bi nam inače rasli sve gušći brkovi. A svaka devojka to mora da pokuša da spreči. Ranije sam bila veoma srećna kao neobrijana, ali sam onda počela sa tom glupošću i sada više ne mogu da prestanem.

Ali da se vratimo na brijanje dupeta. Za razliku od drugih ljudi, ja tačno znam kako izgleda moj čmar. Svakodnevno ga posmatram u našem kupatilu. Okrenem dupe ogledalu, obema rukama snažno raširim guzove, noge su prave, spustim glavu skoro do poda i kroz noge posmatram unazad. Na isti način obavljam i brijanje dupeta. Jedino što moram, naravno, uvek da pustim jedan guz kako bih imala slobodnu ruku za brijanje. Brijač se spusti na karfiol, a onda hrabro i snažno brije od unutra ka spolja. Mirno do sredine guza – nekada se i tu čak potkrade koja dlaka. S obzirom na to da se moje biće u stvari buni protiv brijanja, potezi su mi uvek i suviše brzi i oštri. Time sam sebi nanela analnu fisuru zbog koje sad ležim u bolnici. I sve to zbog damskog brijanja. *Feel like Venus. Be a goddess!*

Možda neko ne zna šta je analna fisura. To je tanušna pukotina ili posekotina u koži prstena oko čmara. A ako se ova otvorena ranica još i upali, što je tu dole prilično verovatno da će se desiti, pakleno boli. Kao mene sada. Čmar je stalno u pokretu – kad pričate, smežete se, kašljete, hodate, spavate, a iznad svega kada sedite na klozetskoj šolji. Sve sam to saznala tek sada, otkad boli.

Naduveni hemoroidi sada pritiskuju svom snagom posekotinu od brijanja i sve više cepaju fisuru, pričinjavajući mi ubedljivo najstrašnije bolove koje sam ikada imala u životu. Na mestu broj dva je bol koji sam osetila kada mi je otac zalupio vrata gepeka duž cele kičme – ratatatata! – u punom zamahu.

Na sledećem mestu je bol kada sam, skidajući džemper, zakačila i iščupala pirsing na svojoj bradavici. Zato bradavica na mojoj desnoj sisi sada izgleda kao zmijski jezik.

Vratimo se guzi. U ogromnim bolovima prevezli su me iz škole u bolnicu, gde sam pokazivala svoju posekotinu svakom lekaru koji je želeo da je vidi. Odmah sam smeštena na odeljenje proktologije, ili bi to trebalo da se zove unutrašnje odeljenje? Bolje unutrašnje, nego reći baš specijalno odeljenje za dupe. Ne bismo želeli da drugi postanu ljubomorni. Možda je uopštenije ako se kaže – unutrašnje. Pitaću kasnije, kad bolovi uminu. Sada i tako ne smem više da se mičem i ležim u položaju embriona. Sa podignutom suknjom i spuštenim gaćama, dupetom prema vratima. Da bi svako ko uđe odmah znao o čemu se radi. Mora da izgleda vrlo inficirano. Svi koji uđu kažu: „Oh!“

I pričaju o gnoju i nabrekliu pliku punom tečnosti koji visi iz čmara. Zamišljam kako plik liči na gušu onih tropskih ptica, kada je u ljubavnom zovu srkoz napumpaju vazduhom. Sjajna crvenomodra napumpana vreća. Sledeći proktolog koji ulazi kratko kaže: „Dobar dan, ja sam profesor dr Noc.“

A onda mi nabija nešto u čmar. Bol burgija kičmenom moždinom sve do čela. Skoro gubim svest. Posle nekoliko sekundi bola, imam osećaj raspuknutosti i mokra sam. Vičem: „Jao, upozorite me sledeći put! Šta je to, do đavola, bilo?“

A on će: „Moj palac. Izvinite, od debelog plika ništa nisam mogao da vidim.“

Kakav divan način predstavljanja!

„I? Šta sad vidite?“

„Moramo odmah da operišemo. Jeste li od jutros nešto jeli?“

„Kako bih mogla, uz ovolike bolove?“

„Dobro, onda sa totalnom anestezijom. I bolje, s obzirom na nalaz.“

I ja se radujem. Ne želim da prisustvujem tako nečemu.

„Šta ćete tačno raditi tokom operacije?“

Ovaj razgovor me već zamara. Teško je koncentrisati se na bilo šta drugo osim bola.

„Napravićemo klinasti isečak upaljenog tkiva oko pukotine.“

„Ne mogu sebi da predstavim kako to izgleda. Možete li da mi nacrtate?“

Očigledno da gospodina profesora dr Noca ne mole često da prvo skicira ono što će raditi na operaciji. Želeo bi da pobegne, pogledava u vrata, ispušta jedva čujan uzdah.

Onda ipak vadi srebrnu olovku iz džepa. Izgleda teška. Verovatno skupa. Gleda okolo, sigurno traži papir. Ja ne mogu da pomognem, nadam se da to i ne očekuje. Svaki pokret pričinjava bol. Zatvaram oči. Čuje se šuškanje i zvuk cepanja papira. Moram ponovo da otvorim oči, sa velikim nestrpljenjem iščekujem crtež. On drži cedulju na svom dlanu i povlači poteze olovkom. Onda mi pokazuje svoje delo. Ja čitam: „Kelj u mileramu“. Nemoguće. Išćupao je list iz moje propisane dijete. Okrećem papir. Na poleđini je nacrtao krug, pretpostavljam da je to moj čmar. A u krugu špicacti trouglasti izrez, kao da je neko ukrao parče torte.

Znači tako! Hvala Vam, gospodine profesore doktore Noc! Jeste li već razmišljali o tome da postanete slikar sa takvim talentom? Taj crtež mi bukvalno ništa ne koristi. Ništa iz njega nisam shvatila, ali ne ispitujem dalje. Ovaj mi očigledno neće pomoći da unesem malo svetlosti u mrak u kome se nalazim.

„Sigurno možete da uklonite i karfiol istovremeno?“

„Biće učinjeno.“

Ostavlja me da ležim u barici koju je načinila tečnost iz mog plika i odlazi. Sama sam. I počinjem da se plašim operacije. Totalna anestezija je za mene nešto vrlo nesigurno, kao da se posle

svake druge operacije uspavani više nikada ne budi. Imam utisak da sam vrlo hrabra što pristajem na to uprkos svemu. Zatim dolazi anesteziolog.

Omamljivač. Seda na prenisku stolicu pored kreveta, sasvim uz moju glavu. Govori vrlo blago i ima mnogo više razumevanja za moju neprijatnu situaciju od profesora dr Noca. Pita me za godine. Da imam manje od osamnaest, ovde bi morao da bude moj staratelj. Ali nemam. Kažem mu da sam ove godine postala punoletna. Ispitivački mi se zagleda u oči. Znam, niko ne veruje. Nekako izgledam mlađa. Već mi je poznata procedura. Stavljam na lice ozbiljan izraz tipa „možeš slobodno da mi veruješ“ i čvrsto mu uzvraćam pogled. Izraz u njegovim očima se menja. Veruje mi.

Objašnjava mi kako deluje narkoza, da treba da brojim i da ću u jednom trenutku neprimetno preći u besvesno stanje. U toku cele operacije on sedi pored moje glave, prati moje disanje i kontroliše kako podnosim anesteziju. Aha. Znači ovo sedenje suviše blizu glave je neka vrsta profesionalne deformacije. Većina to i ne primećuje – uspavani su. I sigurno mora da se smanji što više i da bude sasvim blizu glave jer bi inače smetao pravim lekarima pri operaciji. Jadničak. Tipičan položaj pri učenju neke profesije – šćućuriti se i biti neprimetan.

Doneo je ugovor koji treba da potpišem. Tu piše da, kao posledica operacije, može nastati inkontinencija*. Pitam ga kakve sve ovo ima veze s piškenjem. On se smeška i kaže da se ovde radi o analnoj inkontinenciji. Nikad čula. Odjednom mi postaje jasno šta bi to moglo da znači: „Mislite, neću moći da kontrolišem mišiće koji zatvaraju debelo crevo i kaka će mi ispadati na sve strane, moraću da nosim pelene i sve vreme smrdeti?“

Moj uspavljivač kaže: „Da, ali se retko dešava. Potpišite ovde, molim Vas.“

Potpisujem. Šta bih drugo? Ako je to uslov za operaciju. Teško da mogu sama da se operišem kod kuće.

O, čoveče, dragi nepostojeći Bože, učini da se to ne desi. Inače ću sa osamnaest dobiti pelenu. Normalno je da se to dešava tek u

* Nemogućnost zadržavanja neke prirodne potrebe, na primer mokraće. (Prim. prev.)

osamdesetim. To bi značilo da sam samo 14 godina svog života uspela da živim bez pelena. Osim toga, to baš ne doprinosi dobrom izgledu.

„Dragi omamljivaču, da li bi bilo moguće da posle operacije vidim ono što mi iseku? Ne volim kad mi nešto odseku i to završi u đubretu, zajedno sa odstranjenim embrionima i slepim crevima, a da ja nemam ni predstavu o tome. Želim da to sama držim u rukama i ispitam.“

„Ako insistirate na tome, naravno.“

„Hvala.“ Već mi zabija iglu u ruku i učvrštuje flasterom. To će kasnije biti kanal za totalnu anesteziju. Kaže mi da će za nekoliko minuta doći bolničar da me odveze u operacionu salu. Omamljivač me, takođe, ostavlja da ležim u svojoj barici od probijenog plika i izlazi.

Ova priča o analnoj inkontinenciji me brine.

Dragi nepostojeći Bože, ako se izvučem odavde bez analne inkontinencije, prestaću sa onim zbog čega i inače imam grižu savesti. Sa onom igrom kada moja drugarica Korina i ja jurimo kroz grad potpuno pijane, strgnemo u prolazu nekome naočare s nosa, prelomimo ih i frljnemo u zid.

Mora da se trči vrlo brzo, jer neki ljudi u velikom besu mogu biti vrlo brzi i bez naočara.

Ta igra je u stvari totalna glupost, jer smo posle toga uvek trezne od grdnog uzbuđenja i adrenalina. Žali bože novca. Zatim počinjemo da se napijamo ispočetka.

Toga bih se rado odrekla, te igre, jer često sanjam noću izraz koji se pojavi na licu čoveka u trenutku kad mu strgnemo naočare. Kao da sam im otkinula deo tela.

Dakle, toga bih se odrekla; za drugo još nisam sigurna.

Recimo onog sa kurvama, ako baš mora. Ali to bi bila baš velika žrtva. Više bih volela kad bi bilo dovoljno da prestanem s naočarima.

Već sam odlučila da postanem najbolji pacijent koji je ikada bio u ovoj bolnici. Biću veoma fina prema premorenim sestrama i lekarima. Svoje sranje ću uvek sama da čistim. Kao, recimo, tečnost koja je iscurila iz plika. Na prozorskoj dasci stoji velika pokidana

kutija sa gumenim rukavicama. Verovatno za pregleda. Da li ih je Noc imao u trenutku kada je razdevičio moj plik? Nisam obratila pažnju. Pored rukavica stoji velika providna plastična kutija. Liči na kutiju u kojoj stoji hrana u frižideru, samo što je ova za džinove. Možda tu ima nečega što bih mogla da iskoristim da se očistim. Moj krevet je pored prozora. Istežem se veoma pažljivo i polako, uspevajući da ne pomerim svoju upaljenu zadnjicu, i već mogu da dohvatim kutiju i dovučem je na krevet. Joj. Prilikom podizanja i dovlačenja zategla sam trbušne mišiće; kao da mi je neko zabio nož u zagnojeno mesto. Pauza. Zatvori oči. Diši duboko. Samo se ne miči. Čekaj dok bol umine. Sad otvori oči. Uf, dobro je.

Sada mogu da otvorim poklopac. Baš je uzbudljivo. Sve do vrha je napunjeno džinovskim ulošcima, pelenama za odrasle, gaćama za jednokratnu upotrebu, papirnim ubrusima i prekrivačima za dušek, koji sa jedne strane imaju plastiku, a sa druge vatu.

Šteta što to nisam imala ispod sebe kada je Noc ušao – onda krevet ne bi bio mokar kao sada. Vrlo neprijatno. Potrebna su mi dva takva. Jedan sa vatom prema dušku da upije baricu; ali tada bih ležala na plastici. Znači, još jedan da postavim plastikom na plastiku onog prvog, tako da je vata gore. Odlično, Helen, uprkos đavolskim bolovima, ti si sebi samoj najbolja bolničarka.

Dakle, ko tako dobro ume da se brine o sebi, sigurno će uskoro biti zdrav. Ovde u bolnici moram o higijeni da se brinem malo više nego što to radim u svom životu napolju.